

сфері дії закону. Ордонанс повинні бути затверджені спеціально виданим законом "до закінчення терміну, зазначеного законом, що дозволив їх видання".

У Конституції спеціально позначені повноваження Прем'єр-міністра. На нього покладено відповідальність за національну оборону, він повинен забезпечувати виконання законів, здійснювати нормотворчу діяльність та призначати на деякі військові і цивільні посади. Прем'єр-міністр володіє істотними правами щодо Парламенту: йому належить право законодавчої ініціативи, він може вимагати скликання Парламенту, в будь-який час виступити в палаті Парламенту.

Конституційна рада - особливий орган, що контролює дотримання Конституції. У його складі 9 осіб, що призначаються на 9 років. 3 члени Ради призначаються Президентом, 3 - головою Сенату і 3 - головою Національних зборів [4, с.18]. Всі закони до їх промудрації Президентом і регламенти палат до їх прийняття повинні поступати на розгляд Конституційної ради, який дає висновок про те, чи відповідають вони Конституції. Якщо Конституційна рада розв'яже, що той чи інший акт суперечить Конституції, то має право його відмінити.

Економічна і соціальна рада - консультативний орган при Уряді. Він дає ув'язнення на законопроекти, що відносяться до сфери його компетенції. Рада має право і сам брати участь у розробці цих проектів. Він, крім того, може висловлювати свою думку про реалізації економічних планів. Члени Ради можуть виступати перед делегатами Парламенту з викладом своїх думок з основних питань економічної і соціальної політики [6].

Отже, Франція завдяки своєму державному устрою, котрий працює, як один маханізм, і котрим керує могутня сила – Конституція від 3 червня 1958 року є прикладом гарного та міцного регулювання країни. Протягом останніх п'ятисот років ця країна була однією з провідних країн світу з сильними культурними, економічними, військовими та політичними впливами на Європу та увесь світ. Тому цю країну можна вважати одним із кращих лідерів Європи в ЄС.

Список використаної літератури:

1. Архипов Д. Б. Краткая всемирная история. Наукометрический анализ / Д. Б. Архипов // РАН; Институт аналитического приборостроения. - С. Пб.: Наука, 1999. – 189 с.
2. Атлас світу / За ред. Т.О. Ремізовської. — К, 1999. – 209 с.
3. Весь світ в цифрах і фактах. Довідник. — К., 2001. – 376 с.
4. Chauprade A. Introduction a l'analyse géopolitique: Monographie / A. Chauprade. — Paris: Ellipses, 1999. — 235 p.
5. Constitution de la 5ème République. – P., 2015. – 40 p.
6. Інтернет джерело: <http://www.academie-francaise.fr/langue/index.html> Du françois au françois

Кушнір А.

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА АРГЕНТИНИ У 1990-2016 РР.

У статті аналізується розквіт Аргентини у продовж перебування при владі Нестора, а згодом і Крістіни Кішнер. Основну увагу приділено саме рішенням

що до внутрішньої політики та її взаємозв'язку з зовнішньо-політичними витоками.

Ключові слова: влада Нестора та Крістіни Кішнер, реалізація проектів, модернізація, світовий статус.

Актуальність даної статті полягає у тому що, Аргентина набула статусу провідної країни латино-американського континенту. Впродовж останніх десятиліть, Латинська Америка перетворилась в один з найбільш розвинених регіонів світу, який успішно трансформувался в ряд нових полюсів сучасного устрою. Вже сьогодні цей регіон є важливим ринком для міжнародної економічної, фінансової та інвестиційної діяльності.

Латинська Америка успішно інтегрується в світовій політиці і здійснює вагомий вплив на формування нового світового порядку. Ряд країн континенту виступають в якості глобальних гравців на світовій арені. Серед них – Бразилія, Мексика та Аргентина. У ХХІ столітті Аргентина стала лідером на континенті, а її зовнішня політика стала визначальним фактором, який сформував характер Латиноамериканської системи міжнародних відносин.

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що вона є недостатньо вивченою в межах українській історіографії. Дослідженню питань внутрішньої політики Аргентини присвячені роботи: Астахова Е., Ванчук Г., Лопи Г.

Мета цієї статті полягає в тому, щоб розглянути питання про роль, яку відіграє Аргентина в системі міжнародні відносини країн Латинської Америки. Аргентинська Республіка розташована в південній частині Південної Америки, посідає друге місце за чисельністю населення і по величині території серед латиноамериканських країн, поступаючись тільки Бразилії. Держава має вигідне географічне розташування та доступ до Атлантичного океану.

Аргентина має потужні запаси мінеральних ресурсів. Надра країни багаті залізною рудою, вугіллям, рідкісними металами, золотом, сріблом, дорогоцінними каменями, а також нафтою і газом. Також, Аргентина має достатньо гідрогенічних і лісових ресурсів. По запасу деревини, ця країна займає третє місце в Латинській Америці. Через велику протяжність, в різних регіонах Аргентини кліматичні умови суттєво відрізняються.

Багата історія та мальовничі пейзажі країни залучають сюди щороку величезну кількість туристів. У 2011 р. Буенос Айрес відвідали понад 10,7 млн. осіб з різних куточків світу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій по даній темі свідчить про суттєве покращення політичної сили країни. На сучасному етапі, Аргентині притаманна політична стабільність. Саме Аргентина раніше за інші країни Латинського континенту ступила на шлях до демократії. Такий поворот в політиці країни був зумовлений приходом до влади у 2003 році Нестора, а згодом і Крістіни Кішнер [4].

Але на більш ранньому періоді, в 90-х рр. ХХ ст. в Аргентині було реалізовано проект модернізації, заснований на неоліберальній моделі соціально-економічного розвитку, яку запропонували МВС і експерти з США.

Цей проект спочатку приніс цілий ряд позитивних результатів, але вже за короткий час призвів до економічного краху.

У 2001-2002 рр. в Аргентина настав період глибокої економічної кризи, яка охопила всі сфери суспільства. Ця криза супроводжувався ганебною втечею президента Фернандо де Руссе з Рожевого будинку.

У цей складний період життя країни її близький союзник, на політику якого Аргентина була орієнтована, США, фактично відмовили їй у допомозі. Все це викликало гостру реакцію держави, у тому числі значної частини політичного істеблішменту і бізнес-суспільства. На цьому етапі чітко усвідомлювалась необхідність зміни соціально-економічної та політичної моделі розвитку країни.

Всі перелічені події створили сприятливий ґрунт для перемоги на виборах 2003 року вищезгаданого Н. Кіршнера. Новий президент запропонував кардинально інший курс як внутрішньої, так і зовнішньої політики. Період перебування Нестора Кіршнера при владі 2003-2007 рр. став для Аргентини часом глибоких політичних і соціально-економічних трансформацій. Змін зазнали безліч галузей життя держави: внутрішня і зовнішня політика, система міжнародних, торгово-економічних і фінансових зв'язків [2].

При Несторі Кіршнері країна не тільки пододала кризу, але і твердо стала на шлях економічного зростання, зміцнення свого міжнародного впливу.

Сьогодні Аргентина реалізує модель розвитку, яка була запропонована Кіршнером. Завдяки цьому, держава домоглася значних успіхів у розвитку економіки, і стала країною з найшвидшим економічним темпом зростання в Західній півкулі, вдвічі перевищуючи темпи розвитку Бразилії. За період з 2002 по 2011 зростання реального ВВП Аргентини досягло 94%.

Потужний економічний потенціал країна є важливим фактором, який обумовлює роль Аргентини, як у світовій політиці так і в регіональній системі міжнародних відносин..

Курс Нестора Кіршнера продовжує реалізовувати його дружина Крістіна Фернандес де Кіршнер, яка вперше перемогла на президентських виборах 28 жовтня 2007 і знову зайняла президентський пост в ході перемоги на виборах 2011 року. Протягом перших трьох років президентства, Крістіна Фернандес де Кіршнер в цілому зберігала спадкоємність політики свого чоловіка.

Внутрішня економічна політика Аргентини характеризується посиленням ролі держави, що регулює ціни, торгівлю та експорт. Між різними секторами спостерігається постійна конфронтація. Нерідко досягнення компромісу стає практично неможливим [5].

Найяскравіший приклад останнього часу - протистояння уряду і сільськогосподарських виробників. Уряд поступово націоналізує стратегічні об'єкти та підприємства, приватизовані в 1990-і роки при президентові Карлос Менем. Зазначені заходи нерідко супроводжуються корупцією і викликають неоднозначну оцінку з боку експертного співтовариства і підприємців. Триває полеміка щодо доцільності цих заходів і в аргентинському суспільстві.

З іншого боку, приймається ряд заходів і по дотриманню прав людини, зокрема, розслідуються злочини періоду військових диктатур. Нові закони про ЗМІ, а також боротьба з дискримінацією сексуальних меншин посилює протиріччя уряду з консервативними секторами суспільства. За підсумками парламентських виборів грудня 2009 змінився склад обох палат. Зміцнення позицій опозиції ускладнює проведення урядової політики. Структура влади в Аргентині досить своєрідна – вона завжди будується зважаючи на опозицію [1].

У цілому, уряд Крістіни Кіршнер можна визначити як лівоцентристський. Незважаючи на активний процес націоналізації, він все ж таки ближчий до помірної бразильської моделі, ніж до радикальної венесуельської. Не позбавлені підстави і звинувачення Крістіни Фернандес де Кіршнер в схильності до авторитаризму.

Не зважаючи на те, що формування нової зовнішньополітичної доктрини Аргентини почалося ще в 2002 році, її основні принципи у зовнішньополітичній доктрині простежуються і сьогодні. К. Кіршнер продовжує дотримуватися в основному політичного напрямку запропонованого президентом Н. Кіршнером. Так, вона підтримує розвиток країни у ракурсі тенденцій піронізму.

Ідеї піронізму (або хустіціалізму, від ісп. *justicia* – «справедливість» та *socialism* – «соціалізм») характеризується популістично-націоналістичними настроями в Аргентині. За основу стала ідеологія, що поєднує в собі аргентинський націоналізм та ідеї християнського соціалізму. Течія викликає суперечливе ставлення до себе, хоча багато хто критикує її, вказуючи на наявність багатьох спільних рис з італійським фашизмом, проте партія знаходить велику підтримку в аргентинському суспільстві, сучасна піроністська партія «Фронт за перемогу» має більшість в обох палатах парламенту [6].

Президенти Кіршнери пріоритетом свого зовнішньополітичного курсу визначили латиноамериканський вектор, мета якого – закріплення впливу країни в регіоні. Важливішими умовами реалізації цієї мети уряд країни вважав нормалізацію відносин з країнами регіону з котрими Буенос-Айрес мав проблеми, у тому числі територіальні. Якщо відносини з Чілі щодо спірних територій в районі проливу Бігл біля Вогненної Землі були урегульовані на основі взаємного компромісу вже к початку 90 рр. ХХ ст., то аналогічні проблеми вдалося врегулювати тільки на початку ХХІ ст. К цьому часу відноситься також і нормалізація відносин з Уругваєм, Кубою та Венесуелою [3].

Таким чином, на основі опрацьованого матеріалу можна зробити такі висновки: зміна керівництва країни спричинила значний поворот у зовнішній політиці. Вплив Аргентини у регіоні Латинської Америки збільшується, країна прагне відігравати провідну роль у процесах інтеграції у Латинській Америці, що пов'язано з боротьбою за лідерство у регіоні. Країна переглянула пріоритети міжамериканських відносин, результатом чого стало поліпшення відносин з Бразилією, Уругваєм, Кубою, Венесуелою.

Із США Аргентина прагне зберегти відповідальні та збалансовані відносини, прагне бути вільною від політичного та економічного впливу цієї країни. Аргентина прагне будувати збалансовані та взаємовигідні відносини з іншими центрами впливу: ЄС, КНР, Російською Федерацією.

Також для зовнішньої політики країни важливим є врегулювання територіальних суперечок, особливо із Великою Британією за Фолклендські острови. Спираючись на вище згадані фактори можна стверджувати, що Аргентина стала розуміти і поводити себе як один з центрів впливу у регіоні.

Усе сказане вище дозволяє зробити висновок, що в ХХІ ст. Аргентина закріплює свій вплив в регіоні, поряд з Бразилією займає лідерські позиції на латиноамериканському континенті. Її зовнішня політика спрямована не тільки на реалізацію національних інтересів країни, а й відображає об'єктивно потреби всього латиноамериканського регіону. Нинішній курс аргентинського уряду спрямований не тільки на закріплення ролі Аргентини, а й на перетворення Латинської Америки в один з полюсів світового розвитку.

Список використаної літератури:

1. Астахов Е. М. Перспективы развития Латинской Америки и ее место в будущем мироустройстве / Е. М. Астахов // Международные процессы. – С.37.
2. Ванчук Г.П. Внешняя политика Аргентины / Г.П. Ванчук. – Режим доступа: <http://www.agriagency.com.ua/news/10202>
3. ЕС и МЕРКОСУР: трудности сближения. – Режим доступа: <http://rodon.org/polit-100723102810>
4. Лопа Г. Новая стратегия США в Латинской Америке/ Г. Лопа. – Режим доступа: <http://www.inosmi.ru/latamerica/2011>
5. Сотрудничество Аргентины с Бразилией. – Режим доступа: <http://www.mid.ru/bricf.nst/WEBforumBRIC>
6. Cristina Kirchner, re-elected for 4 years [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.dagornet.net/2011/10/23/cristina-kirchner-re-elec..>

Кузник В.

ПОНЯТТЯ І ТИПОЛОГІЯ ПОЛІТИЧНИХ РЕЖИМІВ

У статті на основі аналізу наукових праць з питань видів політичних режимів досліджується поняття та типологія політичних режимів сьогодення.

Ключові слова: тоталітарний, демократичний та авторитарний політичні режими, модернізація, модель А. Бентлі, плюралізм, правляча еліта.

Актуальність теми статті: визначається тим, що важливо уточнити конкретні грані між різними політичними режимами для їх більш цілісного аналізу та подальшого розуміння політичних реалій.

Мета даної статті: дослідження особливостей політичних режимів та їх історичний розвиток.

Поняття "політичний режим" — одне із загальноприйнятих у сучасній політології. Його застосовують щодо характеристики способів, форм, засобів й методів реалізації політичної влади, оцінювання сутності держави, оскільки в